

nání manželce prozatimné opatření odděleného bydliště a placení výživného. Povolovací usnesení bylo doručeno manželé dne 7. srpna 1926, jeho právnímu zástupci dne 31. srpna 1926. Rekurs odpůrce navrhovatelky, podaný dne 4. září 1926, rekursní soud odmítl pro opožděnost. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu věcně rozhodl.

Důvody:

Rekurs jest oprávněn. Usnesení o povolení prozatimního opatření bylo doručeno dvakrát, po prvé žalovanému osobně dne 7. srpna 1926, po druhé jeho právnímu zástupci dne 31. srpna 1926; dle doručení prvního svědčícího žalovanému, byl by arciť jeho rekurs podaný dne 4. září opožděn. Leč doručení toto nemůže býti směrodatným pro dodržení lhůty rekursní. Jde o povolení prozatimního opatření, o něž bylo žádáno za spor (§ 378 ex. ř.) a jež bylo povoleno po předchozím ústním jednání, jehož se za žalovaného účastnil jeho právní zástupce, vykazav se zmocňovací listinou, obsahující procesní plnou moc s oprávněními v §u 31 c. ř. s. vytčenými. Dle §u 93 c. ř. s. mají se veškerá sporu se týkající doručení, udělila-li strana pro spor procesní plnou moc, státi k rukám pojmenovaného procesního zmocněnce až do doby, kdy tato procesní plná moc byla zrušena, a dle stálé judikatury nejvyššího soudu pokládá se při posuzování lhůty k opravným prostředkům za rozhodno toto doručení, uskutečněné k rukám procesního zmocněnce. To platí též pro řízení exekucí a pro řízení o prozatimních opatřeních (§§ 78, 402 ex. ř.). V §u 395 ex. ř. se sice stanoví, že usnesení o povolení prozatimního opatření mají býti doručena odpůrci strany ohrožené, podlužníkovi a majiteli obstavených věcí dle předpisů o doručení žalob (§§ 106 a 108 c. ř. s.). Avšak tento předpis nebyl v tomto případě na závadu tomu, by se doručení usnesení toho nestalo k rukám vykázaného procesního zmocněnce, který dle procesní plné moci jest oprávněn i ku přijetí žaloby. Patrně se zřetelem na předpis §u 93 c. ř. s. nařídil první soud dodatečné doručení usnesení onoho také právním zástupcům. Při tomto dvojím doručení dlužno tedy za směrodatné pro posuzování lhůty rekursní pokládati pozdější doručení, jež stalo se k rukám právního zástupce žalovaného; dle toho tedy rekurs není opožděn a bylo o něm věcně rozhodnuto.

Čís. 6520.

Podle článku 46 úmluvy mezi republikou Československou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924, vyhlášené pod čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926, nelze se domáhati znovuzahájení řízení. Návrh na znovuzahájení řízení jest odmítnouti. Rozhodnutí o odmítnutí žaloby v přerušeném sporu nepředchází ústní jednání. Byl-li spor přerušen prvním soudem, jest k odmítnutí příslušným první soud, nikoliv soud druhé stolice.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, R I 1061/26.)

Žalobce domáhal se na žalované splnění peněžních závazků, které vznikly v starých rakousko-uherských korunách před 26. únorem 1919 a spočívaly na poskytnutých zápůjčkách. Závazky tyto byly založeny před tímto dnem mezi žalobcem, který onoho dne měl své řádné bydliště na území republiky Rakouské (Ve Vídni), kdežto žalovaná měla je na území republiky Československé. Usnesením ze dne 19. května 1921 bylo řízení o žalobě přerušeno. Vzhledem k čl. 46 úmluvy mezi Československou republikou a republikou Rakouskou, vyhlášené dne 11. května 1926 pod čís. 60 sb. z. a n., navrhla žalovaná, by řízení o žalobě bylo znovuzahájeno. Soud první stolice návrhu vyhověl tím, že ustanovil rok k ústnímu jednání, rekursní soud návrh odmítl a soudu první stolice uložil, by spor podle čl. 46 úmluvy čís. sb. 60/1926 ukončil. Důvody: O vyrovnání žalobou vymáhaného plnění platí ustanovení úmluvy, sjednané mezi Československou republikou a republikou Rakouskou v Praze dne 18. června 1924, vyhlášené dne 11. května 1926 pod čís. 60 sb. z. a n., když ratifikační listiny byly vyměněny ve Vídni dne 22. března 1926, kterýmžto dnem nabyla úmluva platnosti, neboť jsou tu dány všechny podmínky vyžadované článkem 1. této úmluvy, za kterých vyrovnání závazků takových podle dalších jejích ustanovení se má státi. Podle článku 46 úmluvy, odst. (2), jest soudní uplatňování závazků toho druhu žalobami, exekucními jednáními nebo prozatímními opatřeními nepřípustno. Odst. (3) článku toho pak ustanovuje výslovně, že z moci úřední nebo na návrh nutno žaloby a exekucní návrhy zamítnouti, spory dosud přerušené ukončiti odmítnutím žaloby pro nepřípustnost pořadu práva a exekucní řízení dosud přerušená zastaviti. O otázce útrat má rozhodnouti soud po příslušné úvaze. Z toho plyne, že jakékoliv pokračování v přerušených sporech jest tu z důvodu nepřípustnosti pořadu práva vyloučeno. Návrh žalované strany na znovuzahájení řízení, přerušeného usnesením prvního soudu ze dne 19. května 1921, byl proto podle citovaného ustanovení uvedené mezistátní úmluvy nepřípustný a jako takový měl tedy býti odmítnut. Jestliže první soud přece mu vyhověl mlčky tím, že ustanovil podle něho rok k ústnímu jednání a tedy ku pokračování ve sporu, stalo se to neprávem, proti čemuž důvodně obrací se stížnost, v níž také správně se poukazuje na to, že k odmítnutí žaloby pro nepřípustnost pořadu práva a k rozhodnutí o útratách ve smyslu čl. 46 zmíněné mezistátní úmluvy jest zbytečno ustanovovati rok k ústnímu jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentka navrhla podáním ze dne 23. srpna 1926, by spor byl ukončen podle čl. 46 úmluvy čís. 60 sb. z. a n. z roku 1926. Uvažuje proto Nejvyšší soud o dovolacím rekursu jen potud, pokud se žalovaná cítí býti stíženou odmítnutím návrhu na další řízení a ustanovení roku. Po této stránce souhlasí Nejvyšší soud se soudem rekursním. Ani z úmluvy ani ze sdělení ministerstva spravedlnosti čís. 81 věstníku z roku 1926, jímž byly soudům dány příslušné pokyny, nevyplývá, že by v pře-

rušeném sporu rozhodnutí o odmítnutí (ne zamítnutí, jak miní rekurentka) žaloby mělo předcházeti ústní jednání, a že by žalobu mohl odmítnouti rekursní soud, když spor byl přerušen soudem prvé stolice. Ježto usnesení rekursního soudu jest opatřením čistě procesním, ukládajícím soudu prvé stolice rozhodnutí o tom, zda má být pokračováno ve věci, pro kterou asi jest pořad práva vyloučen, nemůže být pochybeným po stránce práva hmotného, tak jako není předpisem hmotného práva článek 46 úmluvy, pokud nařizuje odmítnutí žaloby pro nepřipustnost pořadu práva.

Čís. 6521.

Pozemková reforma.

Nelze vésti exekuci zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníkovy proti Státnímu pozemkovému úřadu na vydání přídělové listiny.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, R I 1070/26.)

Soud prvé stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníkovy proti Státnímu pozemkovému úřadu na vydání přídělové listiny, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost, jsouc si patrně vědoma, že možno exekuci k dobytí pohledávky peněžité vésti jen způsobem v exekučním řádu předepsaným a na předměty tamže uvedené, tedy na nemovité věci (§§ 87—248), na movité věci (§§ 249—280), na peněžité pohledávky (§§ 290—324), na nároky na vydání hmotných věcí (§§ 325—329) neb na jiná majetková práva (§§ 330—345) a na nic jiného, ježto, co pak ještě následuje, nejsou již exekuce pro peněžité pohledávky, nýbrž pro nároky na jednání a opomenutí (§§ 346—369), mezi něž patří i exekuce dle §u 350, snaží se navrhovanou exekuci zabavením dlužníkovy nároku na vydání přídělové listiny přizpůsobiti vůbec nějakému způsobu exekuce a zvolila k tomu způsob § 350 ex. ř., který stanoví, jak se provádí exekuce pro nárok znějící na zřízení, provedení, omezení nebo zrušení knihovního práva, ale v tom se mylila, neboť vymáhající strana nemá takového nároku, nýbrž nárok její zní na peněžitou sumu, a je tedy přípustna exekuce jen na některý ze shora uvedených předmětů, buď na nemovité nebo movité věci, nebo na peněžité pohledávky dlužníkovy nebo na nároky na vydání hmotných věcí nebo na jiná majetková práva dlužníkovy, mezi něž by ovšem spadala i držební a užívací práva povinné strany k nemovitosti (§ 331 ex. ř.), nikoli však nárok povinné strany na vydání přídělové listiny. Tento by se mohl zařaditi jen pod nárok na vydání hmotných věcí (§§ 325—329 ex. ř.), ale tu se myslí věci, které jsou věcmi ve smyslu národohospodářském, slouží přímo nebo nepřímo k ukájení lidských potřeb, jak na to výslovně po-